SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 109. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 10, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 10-го ЧЕРВНЯ 1995 р. Ч. 109. РІК CII.

В УКРАЇНІ ОБГОВОРЕНО ПРОБЛЕМИ ПРЕСИ

Київ (УНІАР). — Тут відбулася дводенна конференція з питань становлення незалежної преси. Близько 100 провідних українських і закордонних журналістів, соціологів і правозахисників були запрошені до участи в конференції, організованій американською правозахисною організацією "Дім свободи" (Freedom House) та українським незалежним Центром політичних досліджень.

По закінченні конференції, керівник київського бюро "Дому свободи" Адріян Геврик зазначив, що згідно з дослідженнями "Дому свободи", преса в Україні має найсприятливіші умови для вільної діяльности серед усіх країн, які звільнилися після розвалу СССР. Представники владних структур, на думку А. Геврика, сприяють діяльності незалежних засобів масової інформації та міжнародних правозахисних організацій.

Щоправда, запрошені представники Уряду і Верховної Ради участи в конференції не взяли. Не зацікавилися темою діяльности засобів масової інформації ні помічник голови Верховної Ради з питань преси М. Міщенко, ні голова Постійної парляментської комісії з питань законодавчого забезпечення свободи слова та засобів масової інформації В. Понеділко, ні директор Інституту журналістики при Київському Державному Університеті ім. Тараса Шевченка Анатолій Москаленко.

А керівник інформаційного управління Міністерства Закордонних Справ Юрій Сергеєв закликав українських журналістів розуміти політику держави і висвітлювати події з урахуванням інтересів державотворення. На думку Сергеєва, не маючи західнього досвіду праці, українські журналісти не завжди ті інтереси розуміють і усвідомлюють, тому треба, щоб вони працювали за сприянням і під керівництвом державних інституцій.

Чужоземні журналісти не приховували свого нерозуміння такого підходу до праці мас-медія.

Голова "Дому свободи" Адріян Каратницький зазначив, що хоча преса в Україні має значно сприятливіші умови для праці, ніж у Росії, та професійному зростанню української журналістики стають на заваді фінансові труднощі та певний тиск з боку урядових установ.

Загалом же учасники конференції дійшли згоди, що тільки існування незалежних мас-медія є запорукою демократизації суспільства. А незалежність пресі гарантує тільки ринок, в умовах якого розвивається об'єктивна, професійна і незаангажована журналістика.

Амбасадор Франції відвідав Одесу

Одеса (УНІАР).— Сюди 5-го червня прибув амбасадор Франції в Україні Домінік Шассар. Він зустрівся із заступником голови Одеської Обласної Ради Миколою Богоявленським, з яким обговорив питання дальшого розвитку українсько-французьких економічних і культурних зв'язків.

Амбасадор відзначив, що за три роки українсько-французької співпраці можна було досягти більшого рівня взаємовигідних зв'язків. Україна є ринком великого потенціялу, але не всі це усвідомили, що і є причиною недостатньої активности українських підприємств.

Радник французької амбасади з питань культури Льоран Дезюс зазначив, що двосторонню співпрацю можна поширити на сферу збереження пам'яток архітектури в Одесі. Микола Богоявленський серед можливих сфер співпраці Одеської области з Францією назвав туризм, виноробну промисловість і транспортний зв'язок.

Д. Шассар оглянув приміщення, де плянується розташувати французький центр, відвідав одеську міську наукову книгозбірню і при цьому подарував їй французькі книги. Відбулися також зустрічі з керівництвом Одеської Міської Ради і ректором Одеського Університету.

ЗБИТОГО СЕРБАМИ АМЕРИКАНСЬКОГО ЛЕТУНА ВРЯТОВАНО



Вашінгтон. — Президент Билл Клінтон поздоровив капітана Скатта О'Ґрейді, літак якого боснійські серби збили ракетою, зі щасливим уникненням небезпеки, яка довгий час загрожувала його життю і здоров'ю.

Б. Клінтон похвалив і рятівників, морських піхотинців, які взяли С. О'Ґрейді на свій гелікоптер. Президент також мав телефонічну розмову з родиною врятованого летуна.

Як відомо, після збиття сербами американського літака Ф-16 його пошуками займалася спеціальна група американських морських піхотинців, у складі якої було чотири гелікоптери і два літаки підтримки. Президент Б. Клінтон весь час уважно слідкував, як розвиваються події. В середу, 7-го червня, коли група рятівників встановила радіозв'язок зі С. О'Ґрейді, дорадник у питаннях крайової безпеки Тоні Лейк зателефонував Президентові, хоч це вже було по півночі.

Радіосиґнал С. О'Ґрейді рятувальники зафіксували ще раніше, але вони були дуже уривчасті і не давали змоги визначити місце знаходження летуна. Вже потім з'ясувалося, що С. О'Ґрейді боявся давати сигнали довше, оскільки мусів заощаджувати батерії. Шість днів він переховувався від сербів у лісі і весь цей час харчувався ягодами і грибами. Коли один з рятувальних гелікоптерів приземлився і взяв С. О'Ґрейді, той ледве тримався на ногах.

Немалим риском на зворотній дорозі було перелетіти над сербською територією, бо серби обстрілювали гелікоптери з ракет і кулеметів. Але операція закінчилася щасливо. Тепер врятований летун відновлює сили на американському кораблі „Кірсардж" в Адріятичному морі.

Пресовий секретар Білого Дому Майкл МекКирррі підкреслив, що всі повідомлення боснійських сербів після того, як вони збили літак С. О'Ґрейді, виявилися неправдивими. Серби весь час запевняли, що американський летун перебуває у них в полоні. „Нас не дивує подібна поведінка сербів, нічого іншого від них і не можна було чекати", — сказав М. МекКиррі.

ЗЛОЧИННІСТЬ В РОСІЇ СТРІМКО ЗРОСТАЄ

Москва. — Російська і західня преса занепокоєні значним збільшенням злочинів у Росії, особливо у найбільших її містах.

Московський кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Стівен Ерлангер подає з російської столиці такі дані: якщо в Ню Йорку, наприклад, за 1993-94 роки кількість убивств зменшилася на 20 відсотків, то в Москві їх, навпаки, на 30 відсотків стало більше. Щоправда, в Ню Йорку набагато більше випадків зґвалтувань.

Коментуючи ці цифри, начальник слідчого бюра російського міністерства внутрішніх справ Міхаїл Андреєв сказав у розмові з американським журналістом:„Найбільш тяжкі злочини стаються з тієї причини, що нові російські підприємці не можуть поділити сфери впливу і зводять між собою порахунки". За недовгий час у Росії вбито 35 банкірів і трьох депутатів Державної думи. За один минулий рік жертвами замовних убивств в Москві стали 47 осіб, але тільки 11 з них розкрили слідчі органи.

Заступник міністра внутрішніх справ Росії Алєксандр Куліков стверджує, що такі економічні злочини, як шахраїство на біржах і в банках, відмивання нелегально нажитих грошей є для російських слідчих органів новиною, для боротьби з ними бракує професійного вишколу і відповідних технічних засобів. За декілька останніх років у Москві з'явилося понад 70 фальшивих банків, які обіцяли своїм вкладникам високий відсоток, а відтак щезали з людськими грішми. У всіх великих містах панує шахрайство з кредитовими картками. Серед найбільш розповсюджених злочинів — вбивство через мешкання. Злочинні групи вишукують одиноких мешканців і вбивають їх.

На думку слідчого Романа Фьодорова, країна психологічно не готова до нової економіки. „Стара мораль у суспільстві вже не діє, а нова ще не зформувалася",— сказав Р. Фьодоров.

У Львові закрито російськомовне телебачення

Львів, Україна. — Пресове агентство „Ройтерс" повідомило, що у понеділок, 5-го червня, відповідальні власті у Львові закрили пе-редачі російськомовного телевізійного каналу „Останкіно" за неплатність. Одначе відразу зазначено, що дальше продовжуватимуть передачі новин російською мовою, хоч це не задовольняє місцевих соціялістів і комуністів, які галасують, що це зумисний політичний крок.

Володимир Кметик, директор львівської обласної станції телевізійних передач, сказав кореспондентові „Ройтерс" що „Останкіно", як й інші країни може купити ліцензію та продовжувати свої передачі. Він також підтвердив, що час передач „Останкіно" буде заповнений українономовними програмами з перервами на російськомовні вістки московської програми „Время".

В Україні

КИЇВ. — Артисти Національного цирку України скерували листа до Президента України Леоніда Кучми, у якому повідомляють, що з розвалом СССР розпалася й організація, яка керувала працею цирків. Директори цирків захопили циркові приміщення і здали їх у винайм комерційним установам. Долю цирку вирішують тепер люди, які не мають жодного відношення до нього. Артисти занепокоєні, що дві третини грошей, наданих державою на розвиток мистецтва, ідуть на платню надзвичайно роздутого штату та на закупівлю російських циркових програм. Міністерство Культури України зробило спробу об'єднати цирки України в єдине Державне творче підприємство, але цю справу було піддано критиці. Почалися гучні судові процеси, втягування преси, депутатів України. Циркові артисти просять Президента призначити комісію, яка перевірила б об'єктивно цю справу.

КИЇВ. — Митний комітет України повідомив, що протягом одного тижня на митних пунктах державного кордону України вилучено: 69.88 кілограма макової соломки; 54,488 дол.; 6,965 німецьких марок; 4.7 міл. російських рублів; 34.8 міл. українських карбованців; 4,000 французьких франків; 6,000 мадярських фльоринтів. Вилучено також 85.14 гр. срібних виробів, 34 ікони і старовинний самовар. В цілому за тиждень виявлено 252 порушення митних правил. Зокрема на Овруцькій митниці у потязі Санкт-Петербург—Одеса знайдено 50 вимірювальних приладів для нецивільної авіяції, заборонених для вивозу. Обладнання вивозили з Білорусі до Румунії. Власника багажу не виявлено. З початком нового тижня на Волинській митниці у громадянина України Москаленка, що їхав туристом до Австрії, вилучено 18,000 дол. про які він не заявив і які були заховані в спеціяльних кишенях. На Ужгородській митниці в громадянина Еспанії вилучено 60,000 дол., які він віз із Словаччини в Україну. У потязі Київ-Софія в громадянина України Трофимова вилучено незадекларованих 2,000 дол. та 3,400 німецьких марок. Порушено 58 судових справ про порушення митних правил. У розбійних груп на території України вилучено автомат, 5 пістолів, 9 рушниць, 8 гранат і 1,500 патронів.

ДОНЕЦЬКЕ.— Уряд ЗСА подарував місту обладнання для лікарні швидкої допомоги на 1,000 ліжок. Амбасадор ЗСА в Україні Вілліям Міллер та бригадний генерал Роберт Брейді взяли участь у церемонії вручення представникам українського Уряду медичного обладнання. Уряд України представляли: голова Донецької Обласної Ради Володимир Щербань та представники Міністерства Охорони Здоров'я. Американські фахівці зазначили, що Донбас в галузі охорони здоров'я має серйозні проблеми, пов'язані з вугільною промисловістю. Тому Донецьке й обрано для передачі медичного обладнання.

У ПАР засудили вбивцю

Кейп Тавн, Південна Африка. — Тут у вівторок, 6-го червня, засуджено на 18-річне ув'язнення молодого негра за його участь у вбивстві американської студентки обміну з Каліфорнії, яку замордовано тому два роки у південно африканському селищі.

Суддя Браам Лятеґан заявив перед Верховним судом, що 19-річний Нтомбеко Пені був учасником цього „варварського нападу" на Еймі Біл, білу стипендистку Фулбрайта, яка відвозила своїх чорних приятелів до селища Ґуґулету 25-го серпня 1993 року. Відвізши своїх приятелів до дому, Еймі, повертаючись, натрапила на ґурму молодих негрів, мешканців селища, які з своїй ненависті до білих безпідставно вбили цю надійну молоду людину.

Підсудний Н. Пені признався, що був присутнім при вбивстві, але участи в ньому не брав.

Канада не схвалює допомоги при самовбивстві

Оттава. — Як повідомляє пресове агентство Ройтерс, канадський сенат у вівторок 6-го червня, порекомендував, щоби допомога при самовбивстві дальше зараховувалась до незаконних кримінальних вчинків, але з менш суворою карою як тепер.

Сенат — вища палата канадського парляменту, розпочала досліди цього контроверсійного спірного питання після того, як в лютому 1994 року лікар допоміг Су Родріґез з Британської Колюмбії, яка хворіла недугою Лу Ґеріґа, покінчити самогубством, не беручи під увагу того, що Верховний суд Канади п'ять місяців перед тим визнав це злочином.

Сенатська комісія працювала над цим питанням впродовж 16 місяців, а Палата Громад вичікувала на рекомендації Сенату, щоб їх взяти за підставу, як цю справу вирішити. Прем'єр-міністер Жан Кретіє уважає, що над цим спірним питанням треба проголосувати у парляменті.

Меншість комісії порекомендувала змінити кримінальний кодекс і дозволити на допомогу при самогубстві у випадках „компетентних осіб, які фізично не є спроможні доконати допоміжне самогубство".

Два українці закінчили з успіхом академію у Вест Пойнті

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Серед 988 молодих людей, що в суботу, 3-го червня, закінчили Військову академію у Вест Пойнті були два українці, що визначилися великими успіхами у своїх військових студіях, отримали не лише академічний ступінь бакалавра, але їх іменували також другими лейтенантами.

Константин Воєвідка отримав ступінь бакалавра із російської мови та механічної інженерії і став першим випускником з Військової академії у Вест Пойнті з рангою кадет-капітана і головного хорунжого академії. Він визначився зокрема у своїх спортових осягах, а це у лещатарстві, був капітаном лещатарської дружини Вест Пойнту в національних змаганнях, як теж брав двічі участь в міжнародних лещатарських змаганнях для військовиків і був першуном в американській лещатарській дружині. З приводу своїх осягів у спорті він отримав в часі ґрадуації нагороду ім. Вілліяма Літтл II.

В останніх трьох роках перебування у Вест Пойнті К. Воєвідка, знаючи взірцево українську мову, був призначений як ескорт для високопоставлених військовиків з України, які відвідували американську академію. В 1994 році він був призначений до міністра оборони України Віталія Радецького на час його перебування в академії.



К. Воєвідка



Т. Філенко

Після ґрадуації К. Воєвідка дістав дозвіл відбути літні курси українознавства в Гарвардському університеті, а відтак він почне свій старшинський вишкіл у Форт Нокс, щоб після того перебрати свої перші військові обов'язки при тяжких танках у Форт Райлі Кензас.

К. Воєвідка є сином д-ра Ігоря і Марти з Гірняків, що живуть постійно в Ріно, Невада. Обоє батьки є активні українські громадяни.

Тарас Філенко закінчив академію зі ступенем бакалавра. Його зацікавлення є у студіях права, як також науці про комп'ютери. Він отримав рангу кадета-капітана, як екзекутивний старшина першого батальйону. Один із кращих спортовців, він отримав нагороду як член дружини футболу. Літом 1944 року він працював у Конгресі для конгресмена Крейґа Вашінґтона.

Після закінчення військової академії Т. Філенко розпочинає вишкіл для піхотинців у Форт Беннінґ, Джорджа, а його перше завдання буде як лейтенанта другого ступеня — провідника відділу стрільців. На дальші три роки він призначений до дивізії піхоти на Гаваях.

Т. Філенко є сином Олександра Філенка, що жив у Чикаго і Олени Лариси Данилик-Філенко з Гюстону в Тексасі, де тепер перебувають обоє батьки що є активні в Українсько-Американському Клюбі.

Тарас відзначається самодисципліною, витривалістю і охотою до праці, що є вимогою для кожного кадета у військовій академії.

ЗБОРИ УНДОМУ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Дирекція місцевого Українського Народного Дому повідомляє, що Звичайні загальні збори уділовців УНДому відбудуться у п'ятницю, 23-го червня ц. р., в приміщенні УНДому, 140-142 Друга аве. Початок о год. 5-ій вечора. Уділовців, які виїхали з Ню Йорку, проситься прислати свої нові адреси до Дирекції УНДому на адресу: Ukrainian National Home, Inc., 140-142 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

У СВІТІ

ПРО НАМІР висунути свою кандидатуру на президента країни повідомив, виступаючи перед виборцями міста Челябінська, колишній віцепрезидент Росії Алєксандр Руцкой, який тепер очолює соціял-патріотичний рух „Держава". На його думку „ідеологія не є важливою, важливою є ціль, і потрібні маси, які вірять в неї і всіма силами сприяють її досягненню". На запитання, що він здійснить у першу чергу, коли стане президентом, А. Руцкой відповів, що „посадить на лаву підсудних усіх, хто дозволив і тепер дозволяє грабувати Росію". У кінці А. Руцкой запевнив: „Якщо я програю вибори, то припиню будь-яку політичну діяльність".

ПРОТИ ВХОДУ Абхазії у склад Грузії зі статусом федеративного суб'єкту висловилися учасники спільного засідання абхазького парляменту і уряду в Сухумі. Однак вони підтвердили можливість заснування державно-правних взаємин між Абхазію і Грузією „на основі принципів рівноправности" і згідно з підписаною 4-го квітня 1994 року угодою про політичне врегулювання грузинсько-абхазького конфлікту.

РАДІО „ГОЛОС ПАЛЕСТИНИ" повідомило, що цими днями ізраїльські вояки після десятигодинної облоги обстріляли протитанковими ракетами конспіративне мешкання ісламських фундаменталістів, убивши Гамаду Ямуру, одного з керівників екстремістської групи Гамас. Ізраїльські спецслужби давно розшукували його, бо він причетний до здійснення багатьох кривавих терористичних акцій.

В АРИСТОКРАТИЧНОМУ районі Анкари, турецької столиці, перед будинком професора університету Юде Юрюна, який водночас є лідером місцевої жидівської громади, невідомі злочинці бомбою знищили його авто. Професор Ю. Юрюн, діставши поранення, залишився живий. Покищо ніяка екстремістська група не взяла на себе відповідальности за цей злочин, однак сили безпеки певні, що його здійснили мусулманські фанатики.

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 5-ГО ЧЕРВНЯ, в Ню Йорку скоїлась поважна з трагічним наслідком катастрофа двох поїздів міської підземки. О год. 6:15 ранку поїзд підземки лінії Джей в'їхав у зупинений поїзд підземки лінії М на мості Вілліямсбург, який лучить Бруклин з Мангеттеном. Жертвою став водій поїзду Джей, а приблизно 50 осіб поранено. Місцеві та стейтові інспектори намагаються найти причину цієї катастрофи.

У СЕРЕДУ, 7-ГО ЧЕРВНЯ, Сенат голосами 91 до 8 схвалив проти-терористичний законопроєкт, який поширить повновласті державних правоохоронних властей, улегшить депортацію незаконних імігрантів, яких підозрівають у терористичній діяльності та обмежить до одного можливість відкликань до Федерального апеляційного суду, засуджених до страти в'язнів. Хоча законопроєкт був запропонований республіканською більшістю, то в ньому є майже всі вимоги президента Билла Клінтона, що їх він пропонував ще у 1993 році після збомблення Світового торговельного центру в Ню Йорку. Оборонці громадських прав попереджають, що цей законопроєкт буде часто заперечуваний в судах країни.

Чи Ви вже відповіли на запитник у справі щоденника „Свобода"?

Якщо ні, то зробіть це негайно!!!

У справі запитника

У наслідок багатьох телефонів щодо точки ч. 3 запитника, що його вислано до всіх передплатників „Свободи", Екзекутива УНС пояснює, що підвищення передплати „Свободи" буде: (1) включене у членські вкладки тих, що платять тепер з вкладками (2) підвищення передплати не відноситься тепер до тих осіб, які вже заплатили її наперед, а ввійде в життя щойно після вигашення тої передплати, (3) передплатники, яких передплата вигасає з кінцем червня, можуть вислати передплату від 1-го липня разом із запитником.

Ще раз пригадується, що цей запитник повинні виповнити всі передплатники „Свободи" і вислати його в залучені конверті.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00. Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Війна Р. Дола з фільмовою індустрією

Гострий публічний виступ сенатора Роберта Дола проти американських фільмів та музики, що відбувся під час його перебування саме в Лос Анджелесі минулого тижня, викликав, як можна було сподіватися, дуже широкий та різноманітний відгук. Розуміється, як це звичайно буває в американській спільноті, проведено опитування людей різного віку та різного соціяльного стану і, як виявилося, велика більшість, аж 70 відс. опитуваних, незалежно від віку, уважають, що не можна винувати за надмірне показування сексуальних моментів, як і брутальності у фільмах, лише фільмову індустрію, але й родину, і в першу чергу батьків.

Розуміється, таки батьки можуть рішати, в якому віці їхні діти мають право дивитися на ті чи інші фільми або слухати музики „реп" з її словником. Але хоч усі це стверджують в унісон і справедливо, рівночасно як молодше, так і старше покоління висуває десятки оправдань, чому так не є. Важкі економічні обставини життя, всезростаюче розбиття родин, погані впливи вулиці, сусідів чи навіть шкільних товаришів на дітей чи підлітків, безумовно, причиняються до того, що тисячі молоді, а то й дітей в ЗСА, не мають зовсім контролі над тим, що слухають чи оглядають на фільмах та ніхто такої над ними не проводить, бо немає кому.

„Хто має цю контролю над тим, що оглядають малолітні?" — питають вони самі, стверджуючи при тому, як рідко їхні батьки перебувають вдома, якщо взагалі вони мають обох батьків та нормальне родинне життя. А що стосується публічних шкіл, то всім відомо, які тепер у великих містах обставини в школах. Ось хоча б в Ню Йорку, де саме тепер стоїть питання, чи не треба буде вживати поліцію для охорони учнів, коли виявляється, що шкільна охоронна служба сама не відповідає ніяким писаним і моральним законам. А про те, скільки із шкільних учнів приходять до школи озброєні, знаємо добре з різних поліційних повідомлень загальної американської преси.

Не маємо статистики, скільки кримінальних злочинів було скоєно за останній рік в американських нижчих і середніх школах і не знаємо, чи ведуть таку статистику шкільні власті, а якщо ведуть, то чи публікують її, але сміємо твердити, що таких випадків є дуже і дуже багато.

Чи тут винувати вплив фільмів та музики, чи брак родинної опіки, важко ствердити. Бо коли погоджуємося в загальному, що мораль у ЗСА падає застрашаюче вниз, тут треба брати до уваги усі компоненти, які на це впливають. Питання залишається, однак, відкритим, хто на кого більше впливає — чи байдужість батьків і занепад родинного життя впливає на те, що молодь виставлена на вплив сексуальних і брутальних фільмів та телевізійних програм, чи ці програми такі панівні, що їх ніяк не можна поминути. Хто тепер взагалі зважає на те, коли перед фільмом у телевізійній програмі подано, що він буде брутальний чи матиме нецензурні моменти? Хто завважує, що навіть у новинках та інформативних програмах є чимало моментів, невідповідних для дітей, які впливають лише тому, що діти не вміють відрізнити дійсності від фільму? А чи вступ до кіна, де показують невідповідні картини чи змістом фільми, є в практиці дійсно забороненний для молоді? На все це старше покоління навчилося чи з байдужости, чи заабсорбування своїми проблемами, глядіти крізь пальці.

Тому може тепер знайшлося стільки оборонців фільмової індустрії, які вважають, що атака сенатора і кандидата на президента ЗСА Р. Дола на цю індустрію не є справедлива, тому що в першу чергу тут треба винувати родичів.

А все ж таки нам здається, що за теперішньою фільмовою індустрією, яка передає нам стільки брутальности, злочинів і сексу, стоїть якась фінансова або інша сила, яка з премедитацією працює над тим, щоб саме ці елементи були і то в щораз більшій кількості і щоб вони далі впливали на моральний розклад населення не лише в ЗСА, але й у цілому світі.

Найкращий доказ, як саме цей від'ємний вплив діє, — є Україна, де тепер у демократичній свободі наша молодь залюбки вдивляється у найгіршого рівня фільми американської продукції і наслідує в житті те, що в тих фільмах бачить.

Правдоподібно сен. Р. Дол цю війну з фільмовою індустрією програє, як можна сподіватися на підставі відгуку населення, але добре, що хтось її розпочав. Може дехто з американської спільноти таки над тим застановиться як і застановиться над тим, чому фільмові продюсери з такою пильністю плекають далі брутальність, злочин і сексуальну розгнузданість.

Микола Руденко

ТРАВНЕВІ СВЯТА Й БУДНІ

III

Я намагався глянути на киян очима Клінтона — він, безумовно, бачив перед собою европейців, що ні вродою, ні витонченістю одягу та манер не відрізняються від мешканців інших европейських столиць. А йому ж відомо, що середня зарплатня в Україні становить 24 доляри на місяць. І не ллється на вулицях кров, і сумлінно працюють лікарі, інженери, робітники, щоб поліпшити наш добробут. Словом, Україна не лише не падає, а справляє враження країни доволі стабільної. Як же це їм, українцям, вдається? Відповідь може бути одна: вирування національний характер українців, зформований лихоліттями. То є риса, якій не можна не симпатизувати. І саме тому в Україні почали вбачати стабілізуючий фактор Европи. І саме це зумовило бажання нам допомагати. Принаймні сьогодні ця допомога стає помітною.

Та ми б тяжко помилилися, якби надто велику ставку робили на міжнародну фінансову допомогу. Треба знайти коріння кризи, бо воно не завжди лежить на поверхні. І Президент України, і кращі представники народу сьогодні вбачають його в анархії, хаосі та вседозволеності, які недоброю повінню затопили нашу країну. Власне й вони не є першопричиною — вони спровоковані величезною масою комуністів, які оговталися після поразки й перейшли у відкритий наступ. Легальна Комуністична Партія в Україні перевершує 300,000, а разом з соціялістичною іще більше. Всі інші партії супроти неї — карлики. Навіть узятих разом усіх наших партій за кількістю членів менше. Отже Україною сьогодні керує не так Президент, як голова Соціялістичної Партії (а це лишень продовження комуністичної) Олександер Мороз. Власне, я про це писав стільки, що знов і знов на цьому спинятися — лише псувати статтю зайвими повтореннями.

(Тут автор статті подав свої роздуми про конфлікт між Президентом і Верховною Радою у справі закону про владу, який ВР спершу прийняла, а відтак шість місяців „обговорювала". Щойно 6-го червня ВР прийняла цей закон, тобто після того, як автор статті переслав її до редакції. Тому його думки про цю справу він, мабуть, включить у свої спостереження за червень. — Ред.).

Досі мені вдалося описати лишень найголовніші травневі події — все другорядне залишилося поза увагою. А проте моя стаття природним чином наближається до кінця, тому зупинимось іще на двох подіях, довкола яких зосереджена світова увага. Перш за все нас повинна цікавити підготовка до переговорів з приводу Чорноморської фльоти. Відомо, що Л. Кучма звернувся листом до Єльцина на цю тему, гадаючи, що після наради керівників СНД в Мінську вдасться обговорити долю фльоти віч-на-віч. Єльцин це йому пообіцяв, але постарався уникнути ділової розмови — лише призначив переговори в Сочі на 9-го червня.

В чому тут головні незгоди? В тому, що Москва тримається так, буцімто Україна зазнала поразки у війні й мусить сплачувати репарації. Навіть більше — повинна пожертвувати часткою власної території. Так це було досі. І на цій основі формувався проєкт договору про дружбу та співробітництво. Москва стосовно СУСІДІВ до іншого „співробітництва" не звикла. Та ось, бач, у Кучми з'явилися інші нотки в голосі: Україна не збирається поступатися будь-якими територіями — отже й Севастопіль не може належати Росії, це українське місто. Можна говорити лише про використання гавані та берегової інфраструктури — тільки це й може бути предметом переговорів. Але не так налаштована Москва: їй подавай Севастопіль повністю, щоб і нога українська туди не мала права ступити. Про саму фльоту домовитися легше. Отож, зважившии це, нехай читачі „Свободи" знають, яка гаряча праця чекає Л. Кучму та Є. Марчука в Сочі. Так, вони не бажають загострювати відносини з Росією — для України це ніколи не кінчалося добром. Але так само не кінчалася добром найменша поступливість. Отож Президентові України й виконуючому обов'язки прем'єр-міністра доведеться ходити по сочинських алеях, мов по лезу бритви. Я вірю, що вони й на таке здатні — це сильні, вольові й мудрі мужі. Побажаємо їм успіху.

І нарешті кримське питання. Цікаво ось що: не маючи єдности в більшості кардинальних справ, стосовно Криму Верховна Рада завжди була одностайна. Так сталося й тоді, коли кримський парлямент оголосив референдум з приводу самостійницької конституції, яка була скасована Верховною Радою України. Тоді остання прийняла доволі тверде рішення: протягом тижня кримський парлямент має скасувати оголошений референдум і доповісти про це Президії Верховної Ради України. Разом з тим належить представити на затвердження конституцію Кримської Автономної Республіки, яка б повністю вписувалася в українське правне поле.

Мабуть, кримські депутати Верховної Ради України доповіли симферопільським колегам, що цього разу справа виглядає аж надто серйозно: якщо вимога Києва не буде виконана, кримський парлямент буде розпущено. С. Цеков зрозумів, що ніхто йому не допоможе — кому б він не скаржився на Україну, все одно доведеться жити в ній і з нею. Цеков закликав кримський парлямент проголосувати за відмову від референдуму та за прийняття такої конституції, яка б задовольняла Київ. Здається, в Криму настав спокій.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про процес, що перемінився у „мильну оперу"

Напевно у читачів немає найменшого сумніву, що тут, очевидно, йдеться про цей широковідомий процес, про який радіохвилі торочать десятки разів денно, а телевізійна програма Сі-Ен-Ен передає його „щодо йоти" в цілості щодня, а відтак ще його мусять переналагтувати усі популярні канали на своїх щоденних новинках.

Здається, що від початку процесу у Лос Анджелесі безперервно майже п'ять місяців ніяка „совп опера" не має такої популярности і такої авдиторії, як процес О. Дж. Сімпсона. Тут головний суддя Ленс Іто, прокуратор Марша Кларк, а останньо і експерти, що виступають в ролі свідків, є тепер більше популярні та відомі від роками незмінних акторів „мильних опер".

Мільйони людей в ЗСА, що так мимохідь прихапцем приглядаються до політичних подій в телевізійних новинках чи читають про них, або радше не читають, орієнтуються досконало, що діється на процесі О. Дж. Сімпсона. Немає найменшого сумніву, що причиною такого широкого розголосу звичайного злочину — вбивства двох осіб, є дозвіл передавати повністю перебіг процесу на телевізійному екрані. Ба, щобільше, недавно появилися в пресі статті, які доказують, що цей процес тому так тягнеться, щоб можна було його використати й тримати сотні пересічних людей в напрузі перед телевізійними екранами. Знаємо, що є багато американських типових домашніх господинь, які за ніяку ціну не погоджуються зперед телевізора, коли іде їхня улюблена „совп опера". Однак кількість їх меншає тепер помітно, від часу, коли більше жінок працює професійно, або для того, щоб доповнити родинний бюджет. Зате завважуємо, що феномен цих наївних родинно-любовних історій, що тягнуться серіями довгі роки, тепер став актуальний для України, про що ми вже ділилися з читачами, пишучи про враження з поїздки на батьківщину. Видавалося це просто неймовірним, що солодко люкровану серію південноамериканського хову під назвою „Коли багаті плачуть" можуть з таким захопленням оглядати день-у-день тисячі осіб, а ті нещасливці, які не мають телевізійних апаратів, довідуються від знайомих про фабулу цієї історії. Це захоплення мильними операми в Україні пояснюють мені, як незаспокоєну тугу за світом добробуту, за життям без поважних проблем, за тим „другим світом" про який можна було пропонований дійсності бачити хіба у тих кіносеансах.

Але чим пояснити тепер тут захоплення мільйонів ситих і безжурних американців живою кривавою „мильною оперою", найбільш атракційними моментами якої є жорстокі світлини замордованої жінки О. Дж. Сімпсона і її приятеля? Чому сидять вони годинами вдома, в барі чи навіть у бюрі, вдивляючись у так їм вже знане обличчя людини, що стоїть під закидом убивства, чому стільки дискусій, чи ця колишня зірка футболу справді убивця? Чому так багато розголосу і чому цей процес так заповнив час і увагу мільйонів населення, до яких ще тепер у час літніх вакацій прилучиться дітвора із шкіл?

Якось ми не мали нагоди читати вислідів опитувань на тему того процесу, але боюся, що коли б поспитати прохожих на вулиці, чи відоме їм ім'я О. Дж. Сімпсона, напевно було б більше позитивних відповідей, як на питання, хто був Линдон Джансон чи Джеральд Форд. Саме в тих днях преса писала про те, що канадські суди ніяк не дозволяють безпосередні передачі із судової залі засобам масової інформації. Здається, американські закони зайшли задалеко в інтерпретації свободи інформації, а це ніяк не впливає корисно на ментальність населення, зокрема на її молодші кадри, а передовсім на безсторонність виміру справедливости.

О-КА

Теодозія Савицька

ВАЖКИЙ ШЛЯХ „РІДНОЇ ШКОЛИ"

Доводиться повідомляти читачів частіше про дальший хід підготови до видання збірника Гімназії УПТ „Рідна Школа" ім. Кокорудзів у Львові „Книга пам'яті", бо нерідко нас запитують: „Чому нічого не пишете в пресі про вашу гімназію?"

Ми, колишні учениці цієї гімназії, вдячні читачам за їхнє зацікавлення нашими ріднoшкільними справами та за вияви нам підтримки. Причина нашої хвилевої мовчанки — перевантаження працею. Хоча як пильно-завзято працюємо, годі все подолати. Немало листування в справі матеріялів до збірника нашої школи (дописи, світлини і т.д.) та ще доводиться продовжувати акцію придбання фондів на покриття коштів видання нашої „Книги пам'яті". Саме щойно закінчили ми збірку матеріялів та світлин та вже вислали до Львова, де має друкуватися збірник нашої школи. Матеріялів назбиралося чимало, тож наші редколегії будуть мати нелегке завдання, бо треба обмежувати обсяг книжки з огляду на кошти друку.

„Колегії" — написано в множині, тому напрошується пояснення: збірник виходить спільними стараннями колишніх учениць, які живуть на різних континентах, в Україні їх набагато більше, ніж в діяспорі — тут нас горстка. Обі сторони мають свої редколегії. У Львові членами є: Бічуя Н., головний редактор, Тузяк Оксана, Кузьма Ю., Дзиндра І., Юсько Стефанія (не подані нам всі перші імена). Наша діяспорна редколегія: Уляна Старосольська, головний редактор, Віра Селянська, Ніля Стецьків, Теодозія Савицька і Ірена Кравців. Обі колегії — корисно, ніхто не буде почувати себе покривдженим. Якщо будуть труднощі, то лише з фінансуванням видання для наших товаришок зі Львова. Та надіймося, що знайдуться добродії-спонзори, що поможуть подолати ці труднощі.

А зібрані матеріяли справді прецікаві, та даремні були наші побоювання, що не буде їх достатньо. Тематика їх об'ємиста як і історичні переміни на наших землях. У нас на руках: „50 літ 'Рідної Школи'" Лева Ясінчука, українська преса з Америки та Канади: „Свобода" — роки 1978—82, „Народна Воля", „Наш Голос", „Нова Зоря".

Короткий огляд рідного шкільництва: почалось із часів Австро-Угорської імперії із панівними протиукраїнськими польськими впливами. Щоби протиставитись цим ворожим заходам, 30-го жовтня 1881 року українські ідейні одиниці заснували у Львові „Руске Товариство Педагогічне", назву якого після трьох десятків років змінено з „Руского" на „Українське", а в 1926 році на „Рідна Школа УПТ".

Перші 25 років були роками випробування, пошуків, досвіду. Щойно опісля „Рідна Школа" розпочала справді продуктивну діяльність — зорганізовано у численних містах і селах Галичини взірцеві початкові і ремісничі школи та учительські семінари. Словом, коли діяльність „УПТ Рідної Школи" поширилася, пішла в народ, то це довело до бурхливого розквіту українського приватного шкільництва у більших та менших містах Галичини.

Гімназії не приділено тоді уваги, бо це не було вимогою часу. Мужеські гімназії були в Стрию, Тернополі, Станиславові, Львові, Рогатині, Яворові, Золочеві, Копичинцях, Долині, Городенці. У Львові зорганізовано першу українську жіночу гімназію „УПТ Рідна Школа" в 1923 році, як гімназійні курси. Право прилюдности дістала гімназія щойно в 1937 році.

Одначе коло історії обернулося проти української справи. Після упадку Австро-Угорщини Галичина стала частиною польської держави. Почались роки насильної польонізації українських шкіл, впроваджено т.з. утраквістичні школи для українських сіл, у яких деколи жило лише кілька поляків. До українських сіл давали учителів поляків, навіть коли там не було польських дітей. Учителі вживали польську мову та в цей спосіб діти були привчені учитися польською мовою.

Вимовним прикладом повищого є подія в Косові, де не було ні одної польської дитини, а польські урядники намагалися там дати учительку польку, чому рішуче спротивились українські учителі. У висліді цього конфлікту польський провокатор застрелив в клясі на очах школярів молоду учительку Олену Віндик.

В 1939 році Східня Галичина відійшла до СССР. Зразу почались зміни у всіх ділянках життя. Коли мова про школи, то у них впроваджено радикальні зміни. Гімназію „УПТ Рідна Школа" ім. Кокорудзів перемінено на середню школу ч. 5. Перш всього усунено всі познаки „релігійного культу" (катехита о. Івана Ждана заарештовано). До школи прийшли нові учителі (хоча не всі) і новий директор. Прийшли всякі „комсорги" і „політруки", почалась радикальна система перевиховання шкільної молоді. Серед учнів були також діти з України, батьки яких працювали у Львові.

Червень 1941 рік — большевицько-німецька війна, до Львова прийшла німецька армія. Майже всі висланники східніх земель примусово або добровільно були евакуовані перед приходом німців. Залишилися гіркі, болючі спомини серед мешканців та особливо серед молоді. За час німецької окупації не було особливих змін у шкільній системі.

Після встановлення української держави в 1991 році колишні учениці гімназії „Рідної Школи" у Львові пошукавились долею своєї школи, створили ініціятивну групу, нав'язали контакт з Управою школи та роблять старання створення української гімназії, хоч наразі умовини не надто сприятливі.

Належить тут згадати, що в 1981 році заходом Шкільної Ради українська громада в Америці дуже врочисто відзначила 100-ліття „Рідної Школи".

Так, хоча лише дуже поверховно згаданий хресний шлях „Рідної Школи", в тому і гімназії УПТ ім. Кокорудзів у Львові, із його світлими моментами, нехай буде відповіддю на питання пощо так трудимося, щоби появилася „Книга пам'яті" гімназії УПТ „Рідна Школа" ім. Кокорудзів у Львові.

Листування в справі збірника проситься слати на адресу: Teodozia Sawycka, 82 Mary Lane, Riverside, Ct. 06878. Грошові чеки слід виписувати на ім'я касира Ярослава Лабка.



Світлина із прощання директора гімназії УПТ „Рідна Школа" у Львові д-ра Омеляна Терлецького та привітання нового директора д-ра Івана Винара. В першому ряді сидять: д-р Соневицький, Н.Н., д-р Барвінський, о. д-р Громницький, д-р Терлецький — директор, Н.Н., д-р І. Винар, Н.Н., проф. С. Базилевич, проф. Г. Микитей, проф. Матіїв-Мельник. Другий ряд, стоять: проф. Денека, о. д-р Горчинський, проф. Гринишевський, проф. Ганицька, д-р П. Костуба, проф. Ваврик. Учениць забагато, щоби подавати імена та багатьох імен не знаємо.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПОДЯКА І ПОБАЖАННЯ „СВОБОДІ"

Шановні панове!

Перш за все я хочу щиро подякувати Вам за те, що продовж року регулярно надсилали мені „Свободу". Завдяки ці щирій та цікавій газеті моя родина вчасно довідувалась про новини з рідної України. Також дуже цікаво було читати аналітичні статті на політичні, культурні та спортові теми.

Через тиждень моє навчання у Воєнному коледжі сухопутних військ ЗСА закінчується і ми повертаємось додому. Але завдяки турботам та братській допомозі таких осіб, як Лисогір, Бутрей, Кознацький, Волощук, Гром'як та багатьох інших американців українського походження, Америка не здавалась нам чужою.

З сумом мушу Вас повідомити, що після 10-го червня газету на мою адресу надсилати не треба. Бажаю Вашому щоденнику й надалі залишатися таким же цікавим і актуальним. Сподіваюсь, що більшість читачів проголосує за те, щоб газета залишилась саме щоденником.

Бажаємо Вам всього найкращого.

З повагою,

підполковник Леонід Поляков та родина.

Берестейсько-Ужгородський міжнародний конґрес у Львові

В днях 15-го-20-го травня ц. р. в приміщеннях Львівського Університету відбувся Міжнародний науковий слов'яномовний конґрес, присвячений 400-літтю Берестейської та 350-літтю Ужгородської уній. Цей дуже успішний і втриманий на високому науковому рівні конґрес був під головуванням проф. Мирослава Лабуньки, який відповідав за академічне й технічне проведення конґресу.

На конґресі було прочитано 35 доповідей ученими з 10 країн українською, білоруською та польською мовами, й охоплено ділянки: релігійно-церковну, церковноісторичну, культурну, літературну, мовну та бібліографічну. Багато традиційних кліше та ортодоксальних інтерпретацій ревідовано у світлі нових досліджень. Унію Української Православної Церкви з Римською розглядано в контексті загальноєвропейського релігійного руху, викликаного філософією Ренесансу й Реформації.

В кількох доповідях проходила думка, що ініціятива церковного об'єднання з західньою Римською Церквою вийшла не від папського престолу,.королівського польського двору й єзуїтів, а від українського й білоруського суспільства та від української православної ієрархії, яку звикли називати „зрадниками" в релігійній полеміці XVI й XVII століть. Якраз з огляду на те, що ініціятива унії виходила від української й білоруської аристократії та від духовенства, говорилося про елітарний характер української церковної унії. В цьому загальному європейському занепаді християнської Церкви ренесансові освітні ідеї мали піднести рівень духовенства й на ці ідеї орієнтувалися українська й білоруська шляхта та духовенство.

Дискутовано питання безперспективности української православної прогрецької орієнтації та примату патріярхів тоді, коли Грецька Православна Церква була васалом та інструментом турецьких султанів. Мова була про ролю козацтва у спробах об'єднання чи порозуміння між Православною та Українською Католицькою Церквами. Зробивши православ'я частиною своєї ідеології, козацтво було неприхильне такому порозумінню. Іншою причиною української церковної орієнтації на Рим був новоосновний патріярхат Російської Православної Церкви і його назріваюча експансія на православних одновірців в Польсько—литовському коммонвелті.

В результаті цієї європейської релігійної реформи Римська Церква вийшла оновленою поступовими ідеями Ренесансу, прийнявши, їх не демонструючи цього, а московське православ'я скріпилось власним патріярхатом і державною політикою. Українська Церква, натомість, розкололась на два воюючі табори, що донині не зуміли знайти спільної мови і продовжують розчленовуватись. Українська Православна Церква сьогодні має три ворогуючі галузі, а Українська Католицька має дві — одна з центром у Львові, а друга з центром в Ужгороді.

Дискутовано теж історичні стосунки між Києвом і Царгородом, які в княжі часи завжди були напруженими, завжди відбувалась ривалізація між цими двома релігійно-культурними й політичними центрами; та про стосунки між Києвом і Римом, які після 988 року не були ворожими, а ворожнечу намагалось створити в Україні грецьке духовенство своєю писаною пропагандою, перекладаною на старослов'янську мову. Ворожі настрої проти католицизму почались після Люблинської унії (1569), коли поширилось польське переслідування Української Церкви. Значить, ворожнеча була радше проти „носіїв" католицизму, ніж проти самого католицизму.

Дискутувалось питання літературної полеміки між двома фракціями — православною та уніятською. Уніятська полемічна література була більш раціональною й богословською, а православна більш сантиментальною й агресивною, що не завжди шанувала свого опонента. Полемічна література, в дусі того часу, була багатомовною. Ця література, як думає багато дослідників цього періоду, причинилась до кристалізації політичного становища українського народу в польсько-литовському королівстві, що завершилось повстанням Богдана Хмельницького.

Фінансово цей конґрес підтримав Синод Ієрархії Української Греко-Католицької Церкви. Збірник доповідей, які були виголошені на конґресі, або включені в програму конґресу, повинен появитись у другій половині 1996 року. В наступному (1996) році відбудеться друга частина цього конґресу, теж під головуванням проф. М. Лабуньки, західньоевропейськими мовами, правдоподібно, в Римі або Києві.

В теперішній розбурханій атмосфері українських церков такі конґреси, з холодним підходом до гарячих питань, повинні внести в українське думання нові орієнтири, зокрема тоді, коли українській державі потрібна гармонія думки.

Н.Н.

Бандурист Володимир Юркевич



Св. п. Володимир Юркевич

7-го травня цього року минуло 10 років як не стало між нами св. п. Володимира Юркевича.

Десять років тому залишив нас визначний бандурист, завжди усміхнений, життєрадісний, завжди готовий віддати ввесь вільний час для бандури.

Мабуть, небагатьом відомо, що він мав псевдо „Кобзар Юрченко".

Чудом врятувався з оточення під Бродами в липні 1944 року як підстаршина 1-ої УД УНА. Відтак вступив у ряди УПА (у Рудеччині, повіт Самбір) до сотні „Булава". Згодом став бунчужним цієї сотні. У липні 1945 року призначено його вишкільником при штабі відтинку УПА-Захід, Маківка 24, який очолював командир „Зміюка".

Володимир Юркевич народився у Львові 2-го грудня 1912 року. Батьки його Іван і Пелагія часто вечорами разом зі синами співали народні, історичні та побутові пісні і тим прищепили синові любов до української пісні.

У народній школі він співав сопраном, а в гімназії — альтом. Беручи лекції гри на клярнеті в Українському Музичному Інституті ім. Лисенка у Львові, вже тоді грав у малій симфонічній оркестрі.

За німецької окупації Ю. Сінгалевич познайомив Володимира з Зеновієм Штокалком. Тоді він перебрав місце бандуриста Федора Якимця, який тепер є проф. в університеті у Венесуелі, у тодішньому тріо бандуристів: З. Штокалко, Ю. Сінгалевич, В. Юркевич. Вони концертували у Галичині, а раз у місяць виступали в передачах львівського радіо. В той час до них долучився С. Ганушевський та С. Ластович. Згодом тріо бандуристів збільшено до квінтету. В одному виступі в м. Зборові Володимирові дозволено виступити сольо, виконуючи пісню „На стрісі раз сиділи", яку він виконав динамічно з доброю дикцією і полонив молодих. Тоді він здав іспит бандуриста-соліста.

Останній виступ на бандурі на рідних землях відбувся в липні 1943 року в селі Безбрудах біля Бродів і там він залишив свою бандуру, яку зробив йому Семен Ластович за взором Костя Місевича.

Крім виступів з бандурою співав у професійному хорі при Інституті народної творчости у Львові під батутою В. Осташевського.

В Німеччині належав до студентського тріо: З. Штокалко, Малюца і Володимир. Вони давали концерти в таборах скитальців. У той час Володимир був студентом УВУ, студіював право і закінчив студії у 1950 році. Пізніше вступив до ансамблю, в якому були Л. Кравченко, В. Юрченко і Г. Бажул, який згодом виїхав до Австралії, де кілька років тому помер. Тут Володимир також скористав дуже багато з техніки гри на бандурі, бо кожний з тих бандуристів відзначався своєю особистою технікою, зокрема Г. Бажул. На одному з тих концертів у Мюнхені був присутній директор переселенчого табору „Функасерне" зі своєю жінкою і так захопився грою на бандурі, що запросили його до себе на Різдво і залюбки слухали виконання українських колядок. У 1950 році, від'їжджаючи до Америки, на прощання попросив Влодка ще раз заграти і побажав йому, щоб Господь допоміг йому стрінутися у вільному Києві.

По приїзді до Америки виступав як бандурист-соліст у різних концертах. До речі, в Мюнхені Юркевич мав нагоду зустрітися з бандуристом Дмитром Гонтою, який у 30-их роках виступав у Галичині.

Згодом вступив до ансамблю під мистецьким керівництвом Степана Ганушевського, в склад якого входили М. Самокіш, Л. Лампіка, Т. Бориско, І. Раковський, Т. Лозинський, С. Ковальчук та Г. Ганушевський. Цей ансамбль бандуристів випустив першу платівку з піснями УПА.

Багато молодих і старших брали лекції гри на бандурі у Володимира Юркевича, серед них одне з перших місць займав Андрій Горняткевич, знавець кобзарського мистецтва, який тепер живе у Канаді.

У 1972 році Володимир Юркевич заснував Капелю Бандуристів із своїх учасників при станиці першої УД УНА в Нюарку, що її диригентом був Осип Головацький. Капеля випустила платівку „З піснею на устах". У той час Володимир учив гри на бандурі в школі українознавства у Бавнд Бруку, де також провадив жіночий ансамбль ім. Лесі Українки. Він виступав також з мішаним квартетом, в дуеті з проф. Р. Левицьким, з яким заложив чоловічий квартет у складі проф. Р. Левицького, В. Юркевича, І. Івашка та М. Білецького. Цей квартет мав великий успіх та був популярний не лише в Америці, але й в Канаді.

Крім виступів з концертами давав приватні лекції гри на бандурі. На кінець перебрав керівництво школою і ансамблем Школи Кобзарського Мистецтва в Нью Йорку.

Згодом ансамбль бандуристів у дещо зміненому складі під назвою „Гомін" під його керівництвом виступав самостійно. У 1985 році випустили платівку українських повстанських пісень, переважно обробки Юркевича під псевдом „Юрченко".

Несподівана смерть Володимира Юркевича засмутила всіх любителів кобзарського мистецтва, бо він міг би ще дуже багато зробити для прослави бандури, для української культури. Попрощати в останню дорогу приїхало дуже багато бандуристів, які знали його, і побратими з УД і УПА.

Микола Чорний-Досінчук

Виступ делеґації Руху в Дітройті

Спільними заходами провідних організацій Дітройту в понеділок, 15-го травня ц. р., в Українському Культурному Центрі відбулася інформаційна зустріч чільних представників політичного табору-партії Руху в Україні з нашою місцевою громадою. Від імені УККА і центру зустріч відкрив та привітав гостей і усіх присутніх директор зовнішніх зв'язків центру Ярослав Дужий. В короткому слові він вказав на важливий корисний зворот політики ЗСА відносно України, де важкий економічний стан та загроза з півночі вимагає від нас усіх збільшеної уваги, праці та жертвенности.

Вітаючи гостей та присутніх від Комітету Допомоги Україні, Відділ в Мишигені, голова Любомир Татух відзначив, що в часі від попереднього перебування в нашій громаді голови сучасного Руху Вячеслава Чорновола, Рух змінив свій характер із всенародного на партійний і разом з тим змінились відносини між Рухом та нашою діяспорою. Він побажав делеґації багато успіхів у їхній праці, щоб стати гідними спадкоємцями своєї славної назви.

Від УАКР гостей та присутніх привітав голова Відділу Зенон Василькевич і поіменно представив делеґацію Руху.

В'ячеслав Чорновіл — вже загально відома політична постать, як в діяспорі, так і в Україні, але годиться пригадати, що Велика Рада Народного Руху України у вересні 1991 року номінувала його кандидатом на Президента України і у виборах 1-го грудня того ж року він отримав сім і півмільйона голосів.

Атена Пашко — дружина Чорновола, поетеса та голова Союзу Українок в Україні.

Богдан Бойко — Народний депутат України і голова Секретаріяту Народного Руху України.

Олександер Гудима — голова львівської організації Руху.

Богдан Костинюк — голова Івано-Франківської організації Руху.

Іван Лозовий — керівник відділу міжнародних політичних зв'язків Секретаріяту Руху.

Борис Іваненко — голова Міжнародного Благодійного Фонду ім. В. Винниченка, Горлівка, Донецької області.

Ігор Тарасюк — заступник голови правління банку „Агрос".

Йосип Штогрин — референт голови Секретаріяту Руху.

Запрошений до слова В. Чорновіл пояснив, що чисельна делеґація Руху має за завдання познайомити громади Америки і Канади зі своїм розумінням політичного і економічного розвитку в сучасній Україні та насвітлити свою ролю в цих процесах. На його думку, колишній Народний Рух України, подібно як „Солідарність" в Польщі, був тією об'єднуючою силою, яка так багато причинилась до осягнення незалежности, але державне життя вимагало структурального політичного оприділення і дисципліни, де вже годі помістити всіх і все під одним знаменником. Поширений серед нас закид, що колишній Рух мав би кращий успіх у виборах до Верховної Ради є безпідставним, бо всюди, де національна свідомість є на задовільному рівні, там вибрано свідомих депутатів, а де такої свідомости нема, там вислід виборів був передрішеним. Така наша спадщина важких віків неволі. В нас дійшло до критичного занепаду економіки та життєвого рівня, бо від самого початку незалежности ми намагаємось творити нове життя старими і часто ворожими до наших національних ідеалів кадрами, які залишились на своїх становищах після розвалу імперії зла. Також залишена нам індустрія розпланована виготовляти тільки півфабрикати, а ціни на енергоносії зросли тисячократно. Все це робить перехідний період від соціялістичної до ринкової економіки незвичайно важким, бо він мусить супроводитися ще й змінами в психології населення. Цей процес необхідних освідомлюючих перемін намагається загальмувати та завернути в своє імперіялістичне русло ціла повінь московських друкованих видань, радіопрограм та телевізійних передач. Щоб зарадити цьому лихові, Рух видає європейського рівня часопис „Час — Тайм" з англомовним додатком. Цей часопис вже дістав признання своєї високої національної вартости на сторінках „Літературної України". Однак Рухові не під силу покрити всі видавничі кошти, тому В. Чорновіл просить нашу діяспору фінансово допомогти в цій важливій державотворчій справі.

В дальшій частині зустрічі короткі доповіді усіх делегатів Руху переплітались із запитами та виміною думок і поглядів із присутніми. За званням делегати були представниками фінансового, торговельного, промислового та індустріяльного секторів економіки України, тобто тих кіл, які звичайно творять середню клясу — основу кожного успішного демократичного уладу. Тому Рух, маючи біля 100,00 повних і асоційованих членів, вже тепер є найбільшою силою спротиву комунізмові, а ведучи енергійну кампанію збільшення свого членства по всіх областях і районах України, має оправдану надію дійти до перемоги в державних виборах.

Запити присутніх були пов'язані із тривожними вістками, які так часто надходять з України. В. Чорновіл заявив, що закордонні вістки про дуже низький життєвий рівень в Україні не беруть до уваги, що населення має звичайно більш ніж одне джерело доходу, тому дійсний стан дещо кращий від пресових описів. Це правда, що дуже важко розв'язувати сучасні проблеми, бо Верховну Раду, гідну незалежної держави, можливо вдасться вибрати щойно за третім разом. Тим, часом не бракує тих позитивних процесів та новин, наприклад, зріст національної свідомости на центральних землях України, включно із Київщиною.

На закінчення зустрічі А. Пашко передала привіт від Союзу Українок та продекламувала одну із своїх поезій.

Роман Лазарчук

Перше Св. Причастя в церкві Св. Миколая

Місяць травень є знаменний тим, що діти українських католицьких шкіл приймають перше Св. Причастя. Є парафії, де тих діточок до першого Св. Причастя є більше, а є де менше, або зовсім нема. Ось парафія св. Миколая у Філядельфії вже кілька років не відзначувала того дитячого свята, бо не було того віку дітей. Але цього року в неділю, 7-го травня, наші парафіяни пережили призабуті враження дитячого першого Св. Причастя, яке, хоча було дуже скромне, але гідне.

Удекоровані білими стяжками лавки в церкві відразу пригадали, що молоденький парафіянин Стефан Паньків, син о. пароха Романа і Ольги прийме перше Св. Причастя. Стефан є учнем парафіяльної школи св. Йосафата, там одержав всі приготування релігійної науки до сповіді, але перше Св. Причастя приймав у своїй парафіяльній церкві.

Мило було спостерігати, як молоденький Стефан з повагою дорослого підійшов до тетраподу, поцілував хрест і ікону та зайняв місце в першій лавці. Для всіх було приємною несподіванкою, коли Стефанко, перед Св. Причастям, вийшов на підвищення перед іконостасом і напам'ять виголосив молит-



Стефан приймає перше Святе Причастя

(Закінчення на стор. 4)

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ НАШОЇ НАЙДОРОЖЧОЇ МАМИ, БАБЦІ і ТЕТИ

бл.п.

ОМЕЛІЇ ЦЯПКИ

будуть відправлені заупокійні СВЯТІ ЛІТУРГІЇ У П'ЯТНИЦЮ 16-го ЧЕРВНЯ 1995 р.

в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку год. 7:45 ранку

в українським католицьким крайовим соборі Пресвятої родини у Вашінгтоні, ДК год. 8:00 ранку,

в церквах: св. Благовіщення в Городку в Україні, Св. Филипа в Хишевичах в Україні.

Просимо у цей день згадати покійну у своїх молитвах.

Син і донька з родинами

ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СВІТОВОГО КОНГРЕСУ УКРАЇНЦІВ

ділиться з українською організованою громадкістю сумною вісткою, що на 83-му році свого трудолюбного життя відійшов у вічність у Торонто, Канада

СВ.П.

ВАСИЛЬ М. БЕЗХЛІБНИК

Інж. Василь Безхлібник був визначним громадським діячем; за свою участь у визвольній боротьбі за державність України був довголітнім політичним в'язнем польських і німецьких тюрем і концтаборів. У 1979-83 роках займав пост генерального секретаря Світового Конгресу Вільних Українців.

З відходом у вічність інж. Василя Безхлібника українська спільнота втратила провідного і заслуженого члена.

Вічна йому пам'ять!

Президія Секретаріяту Світового Конґресу Українців

Ділимося сумною вісткою з приятелями, знайомими та друзями шкільної лавки з Реґенбурґу, що в середу, 17-го травня 1995 Р.Б. відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ВУЙКО, СЕСТРІНОК ШВАҐЕР

бл.п.

БОГДАН МИСЬКО

народжений 1-го травня 1932 р. у Винниках біля Львова

У глибокому смутку залишились:

дружина	— АЛЛА
син	— ОЛЕГ
сетра	— РОМА ЯХТОРОВИЧ з чоловіком ОРЕСТОМ
сестрінки	— ЛЯРИНА ІВАНЕЦЬ з чоловіком БОГДАНОМ
	— МАРКО з дружиною НАТАЛКОЮ
брат	— ІГОР з дружиною СЕМЕНКОЮ
братаниці	— НАТАЛІЯ і ЛЯРИСА
вуйки	— ВОЛОДИМИР ГОЛІЯН з родиною
	— ЮЛІЙ ПИВОВАР з родиною
стрийко	— ВОЛОДИМИР МИСЬКО
кузинка	— НАТАЛІЯ ПОПЕЛЬ з родиною
швагрові	— ЗІРКА МИСЬКО зі сином ЕРАСТОМ
	— ЛІДІЯ РІЗЗІТІЕЛЛЬО з родиною

ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді, Німеччині, Австралії й Україні.

ПАРАСТАС був відправлений в четвер, 18-го травня о год. 7:30 вечора в похоронному заведенні Музики і сина в Чикаго, Ілл. Чин похорону в п'ятницю, 19-го травня о год. 10:30 ранку в соборі свв. Володимира і Ольги, а відтак на місце вічного спочинку на український католицький цвинтар св.о. Миколая

Дружина АЛЛА МИСЬКО

У ВАШІНҐТОНІ ГОЛОВА Сенатської комісії способів і засобів, республіканець з Тексасу конґресмен Билл Арчер з підтримкою видатних демократів у вівторок, 6-го червня, відкрив політичну кампанію, котра на його думку започаткує заміну федеральних податків з приходів на податки з витрат. Щоб цього досягти, він уважає найперше треба з корінням вирвати існуючу систему та не дозволити на її повернення. Всі уважають, що існуюча податкова система є скомплікованою та не надто справедливою, але найти простішу та справедливішу не так легко. Одначе перший крок в цьому напрямі зроблено.

ТОРГОВЕЛЬНІ НЕПОРОЗУМІННЯ між ЗСА та Японією довели до імпасу, виходу з якого обидві сторони не можуть знайти. Реченець заповідженого Америкою ембарґо на моделі розкішних японських авт наближається, а обидві сторони спромоглися тільки на те, щоб визнати свої помилки в незрозумінні впливів політичної ситуації на економіку обидвох країн. З усього видно, що справа торговельних переговорів сьогодні є в ситуації куди гіршій, як будь-коли досі. Крім того японці натякають, що вже виготовляють листу американських виробів, на котрі у відплату плянують накласти також 100-відсоткове мито.

ГРУПА ФРАНЦУЗЬКИХ військових експертів під керівництвом адмірала Жака Лянксада прийшла до висновку, що треба відновити ядерні випробування, „якщо Франція хоче ґарантувати ефективність і безпеку свого ядерного потенціялу". Невдовзі цей звіт експертів міністер оборони Франції Шарль Мійон подасть на розгляд уряду.

В РОСІЙСЬКОМУ місті Новгороді закінчилися міжнародні шахові змагання під еґідою Професійної шахової асоціяції. Перемогу одержав, здобувши 6.5 точки, чемпіон світу росіянин Ґаррі Каспаров. За ним друге—п'яте місця поділили українець Василь Іванчук, болгарин Веселін Топалов, англієць Найджел Шорт і естонець Яан Елвест. Василь Іванчук, який протягом змагань відставав від чемпіона лише на півточки і мав можливість його наздогнати, був настільки пригнічений своєю несподіваною поразкою в грі з В. Топаловим, що навіть не прийшов на заключну пресову конференцію.

З діяльности „Рідної Школи" в Чикаго

Українська „Рідна Школа" в Чикаго начислює 270 учнів і навчає в ній 20 вчителів та 5 юних помічниць. Стоїть вона і надалі на першому місці серед наших шкіл в діяспорі, і не тільки за чисельністю школярів, але і завдяки високому рівневі навчання. Окрім підставових предметів з ділянки українознавства, діти навчаються також релігії, співу і малювання. В нашій-бо школі вчать високо професійні вчителі, що мають закінчену вищу педагогічну освіту. І тому на рік 1994/95 „Рідна Школа" в Чикаго одержала акредитацію від Іллинойського Боард оф Едукейшен. Половина наших вчителів, цебто десять із нас, — новоприбулі з України, тому є цікавий обмін методичними засобами і спостереженнями. Є спільні способи розв'язання нелегких проблем, які з року на рік наростають.

До помочі вчителям в молодших клясах маємо 5 помічниць, якими є наші колишні випускниці, що закінчили школу з дуже добрими осягами в навчанні. Тим способом наша школа притягає власні молоді сили і підготовляє молоді кадри. Нашими молоденькими і дуже пильними помічниками є Ася Бискош, Лариса Доміно, Ліліяна Калін, Ольчик Гриневич, Лариса Куликівська і Атя Субота. Також можемо похвалитися, що маємо вже дві власні професійні молоденькі вчительки, якими є Наталка Субота-Сидір і Катруся Зарічна. Наталка сьогодні вже є мамою двох діточок, а в минулому була учасницею учительського семінару на Союзівці. Катруся Зарічна одержала цього року в університеті Лойола ступінь бакалавра „сума кум лавде" і вчиться на першому році права.

Директором школи є многолітній педагог — мґр Надія-Людмила Хойнацька. Заступники директора на молодші кляси — Христина Таран, на старші — Слава Проців. Управа „Рідної школи" на чолі з адвокатом Зеноном Форовичем успішно співпрацює з учительським збором. Школа має до диспозиції власну копіювальну машину, телевізію, „вісіар" і відеокасети з цікавими фільмами для різних педметів. Також власну бібліотеку. Наш шкільний рік поділений на три триместри, і так же само програма навчання.

Кожного року великою атракцією в школі є підготовлення до Різдвяної програми біля святкової ялинки. Тоді учні всіх молодших кляс вивчають вірші, пісні, танці, а то й цілі сценки. Цьогорічна наша шкільна Ялинка пройшла надзвичайно гарно і цікаво.

Свято, як звичайно, вступним словом відкрила директор школи. Зал заповнили діти і гості, а між ними були духовні отці, Владика Михаїл Вівчар і Владика Інокентій Лотоцький. Програмою провадила Христя Таран. В першій точці виступили її малесенькі дошкільнята з піснею „Сипле сніг" і „О хто, хто Миколая любить", а також сценкою „Зачарована ялинка". Перша кляса під проводом Наталки Сидор виконала вірш „Грицева ялинка" і відспівала пісню „На небі зірка мерехтить". Учительки другої кляси, Наталка Ющук і Марія Федащин, підготовили точки: „Опівночі Ясність ллється", вірш Р. Завадовича „З Новим Роком", „Коляд, Коляд, Колядниця", „Меланка" і віршування, та відспівали пісні „Саночки-санчата" і „Старий Рік минає". Дві треті кляси під проводом Катрусі Зарічної і Михайла Климчака виконали вірші „Різдвяна пісня" Валентини Юрченко і „Вертеп", а також заспівали пісню „На санках" і коляду „Бог ся рождає". Дарія Діденко з поміччю Марійки Тусевич вклала багато труду в підготовленні до свята двох четвертих кляс. Треба мати справді багато досвіду і наполегливости, щоб у короткому часі (це її перший рік в нашій школі) навчити, деяких дітей навіть з дуже слабим знанням мови, чудово говорити, співати і поводитися на сцені.

Та на тому не кінець, бо був ще виступ 5-ої кляси, який успішно підготовила Ліля Ткачова. Кляса заспівала, бадьоро і радісно, пісню „Дзень-Дзелень" в моєму перекладі і з деклямаціями „Ялиночка-ялинка" та „Як не любити зиму на Україні". Діти 6-ої кляси відрецитували три вірші: „Снігова Баба" Олени Пчілки, „Сніговий Дід" і „Зимовий вечір". Клясу підготовив Юрій Віктюк.

Опісля св. Миколай щедро обдарував дітей солодощами і ... почалися Різдвяні вакації.

А коли діти у веселому настрої повернулися до „Рідної Школи", наспіло 22-ге Січня, яке ми відсвяткували враз із учнями по клясах. В шкільній авдиторії сумівці і пластуни, при участі всіх наших школярів, вшанували героїчний бій під Крутами. Збірний поклін героям Крут звеличив своєю присутністю Владика Михаїл Вівчар, що відмовив молитву і заінтонував могутнє „Бог Предвічний". Програму виконала сумівська і пластова молодь та їхні виховниці і виховники, а також діти нашої школи, що їх приготовила Слава Проців. Голова УККА Орест Баранник мав провідне слово.

Наступне свято — у березні, в честь Тараса Шевченка. У школі знову закипіло від ідей і пошуків за відповідними творами для дітей молодшого і старшого віку. А 11-го березня відбувся концерт в честь геніяльного поета і пророка України. Свято відкрила директор школи мґр Л. Хойнацька. На залі забракло місць, багато людей стояло. Програмою провадила я. Зі сцени дивилися великі сірі Тарасові очі, бо там висів його портрет прикрашений полтавським рушником і зеленню папороті. А я розповіла дітям про життя малого Тарасика, який згодом став найбільшим поетом України, славним малярем, умів та любив гарно співати, та мав 100-літнього дідуся, що був козаком, умів читати і все знав...

Діти дошкілля привітали великого Тараса збірною деклямацією „Тарас Шевченко — сонце України" і піснею „Зацвіла в долині червона калина" (Х. Таран). 1-ша кляса виконала „Я Шевченка поважаю" і пісню „Тече вода з-під явора" (Н. Сидор). 2-га кляса уривки з поеми „Тополя" і „Світає" (Н. Ющук і М. Федашин). Андрійко Ольховий з 4-ої кляси — „Мені тринадцятий минало" (М. Трусевич). 4-та кляса — „На панщині пшеницю жала" з піснею „Не на шовкових пелюшках" (акомпаньямент Володимира Діденка). 5-та кляса деклямувала „Ой, діброво темний гаю" і „Тече вода". Шкільний хор, що складався з дітей 2-ої, 3-ої і 4-ої кляс, виконав „Садок вишневий" і „Заповіт", під дириґентурою Оленки Гірної і Дарії Діденко.

Відтак відзначено трагічну річницю Чорнобиля, з показом фільму про наслідки Чорнобильської трагедії і розповіддю інж. Богдана Боднарука. У виставці малярства від 5-го до 6-го травня, взяли участь діти всіх кляс. Найкращі відзна-чені окремим жюрі. Організатором виставки був учитель-мистець Юрій Віктюк. Помітною подією стало створення шкільної газети „Іскра" до якої збирають матеріяли учні 10-ої кляси. Заопікувалась цією справою Марійка Климчак, яка прагне щоб ця „Іскра" була дзеркалом життя „Рідної Школи".

Шкільний рік закінчиться 10-го червня. Потім буде ще матуральний вечір, з бенкетом і великим числом батьків і гостей та матуральною забавою.

Я горда за нашу школу, з якою пов'язала близько тридцяти літ, і не знаю, чи змогла б без неї жити. Тож бажаю вчителям і дітям Многая і Благая Літа та Божої Опіки.

Олександра Мудра

В Україні

ЗАРВАНИЦЯ.— У цьому селі на Тернопільщині відбулася проща з нагоди передання України під покров Божої Матері. Село відоме своїм цілющим джерлом і чудотворною іконою, що з'явилася київському ченцеві в середині XIII століття, коли він переховуючись від монголо-татарських завойовників, дійшов до західніх земель Руси-України. Зауваживши незвичайне сяйво, чернець підійшов і побачив ікону Богородиці. На цьому місці він збудував капличку і протягом століть прочани з усієї України ідуть сюди. Синод УГКЦ обрав це місце для посвяти України під покров Богородиці. Разом з єпископами УГКЦ у посвяті взяли участь представники інших Церков і делеґат Папи Івана Павла II з посланням Україні.

КИЇВ.— Тут у приміщенні Музею Історії України відбулася фотовиставка американки українського походження під назвою "Україна очима і душею Тані Михайлишин-Д'Авіньйон". Відкрив виставку директор Музею Ігор Кардаш. Участь у відкритті взяли: голова Товариства "Україна" Іван Драч, голова Секретаріяту Товариства "Україна" Станіслав Лазебник, директор Інституту Сходознавства Омелян Пріцак, директор Національного Музею Образотворчого мистецтва Михайло Романишин, автор підручника "Історія України" Орест Субтельний і багато інших видатних діячів. Свою першу світлину Таня зробила у 1964 році. А тепер вона представила фотографії на теми українського побуту, традицій, природи. В них втілено її погляд на Україну.

ВІДІЙШЛИ • ВІД НАС •

ІВАН ВОЙЦІЦЬКИЙ, член УНС Відд. 291, Т-ва ім. Т. Шевченка у Клівленд Огайо. Помер 18 -го січня 1994 року на 87-му році життя. Нар. 1908 року, Садова Вишня, Україна. Членом УНС став в 1945 році. Залишив у смутку дружину Доротею, синів Боба, Билла і Тараса, брата Діка, сестру Емілію. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Віра Напора, секр.

ІВАН ГРОД, член УНС Відд. 399, Т-ва Леви в Чикаго. Помер 1-го серпня 1994 року на 83-му році життя. Нар 1911 року в Україні, членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку Осипа і Івана, Орисю з родинами. Похорон відбувся на цвинтарі св. Марії в Евергрін, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Роман Б. Припхан, секр.

ДОРОТЕЯ ТОМПСОН, членка УНС Відд. 57, Т-ва свв. Петра і Павла в Коговз. Померла в Покіпсі на 77-му році життя. Нар. 7-го лютого 1917-го року в Рамей, Па. Членом УНС стала 13-го січня 1959-го року. Залишила у смутку дочку Стефанію Водражу. Похорон відбувся на Анатонікал Ґіфт Медікал Коледж в Олбані, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Савків, секр.

ОЛЕКСАНДЕР РИВАЛТ, член УНС Відд. 230, Т-ва св. Івана Хрестителя в Янґставн, Огайо. Помер 26-го грудня 1994 року на 80-му році життя. Нар. 8-го березня 1914 р. в Україні.Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку дружину Марію Струк, з якою був одружений 31-го січня 1953 р. та брата Михайла в Україні. Похорон відбувся 29-го грудня 1994 р. на цвинтарі Калварі в Янґставн, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Аннабелл Боровицька, секр.

ОЛЬГА МАЛАНЯК, член УНС, Відд. 216, Т-ва УНА у Філядельфії, Па. Померла 20-го грудня 1994-го року на 92-му році життя. Нар. в 1903 році в Ісаківці — Україна. Членом УНС стала в 1949 році. Залишила у смутку доньку Надію Оранську з родиною, сина Богдана Маланяка з родиною, сестру Олександру Шуст з родиною, сестру Лідію Балей з родиною. Похорон відбувся 3-го січня 1995 року на цвинтар св. Марії на Факс Чейсі. Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

МИХАЙЛО ШПИНДА, член УНС, Відд. 88, Т-ва Союзівка в Керґонксон, Н.Й. Помер 21-го грудня 1994 року на 65-му році життя. Нар. 4-го квітня 1929 року в Карликові біля Сянока. Членом УНС став в 1982 році. Залишив у смутку сина Андрія, сестру Марію, братів Петра і Андрія. Похорон відбувся 28-го грудня 1994-го року на цвинтарі Святого Духа в Гемптонбурґ, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефанія Гаврилюк, секр.

Перше...

(Закінчення зі стор. 3)

ву. Після Св. Причастя о. парох сказав коротку науку і вручив Стефанкові букет живих квітів. Душевне переживання Стефана можна було відчитати з обличчя і напевно цей момент закарбується в його пам'яті на ціле життя.

Тут варто згадати, що родина о. Романа приїхала до Філядельфії з України два роки тому. Від того часу Стефан зі своїм старшим братчиком Юрком кожної неділі і свята сповняють функцію вівтарних хлопців. Та не тільки те, Стефан з Юрком і своєю матусею Олею виповняють мистецьку програму на парафіяльних імпрезах. При супроводі піяно оба вони прекрасно співають і деклямують. Треба відмітити, що з приходом на парафію о. Романа Паньківа, наша парафія наче відмолодла і заповнюється церква вірними. А часом приймають участь у Богослуженні ще двоє вівтарних хлопців, це вже більша парада.

Бажаємо молоденькому Стефанові Божих ласк, щоб в здоров'ю закінчив з успіхом науку і зміг працювати на славу Божу і для добра нашого народу.

Б. К.



WALTRAUD SIEBERT, дочка Елизабети і Василя, нар. 20 квітня 1946 року в **Natzungen, Germany**, пошукує свого батька **ВАСИЛЯ СУХА**, нар. 1 березня 1923 р., який 11 березня 1949 р. кораблем „**General Miur**" по-плив до ЗСА.

Прошу писати на мою адресу:
Waltraud Siebert
Eifelstr. 28, 58708 Menden, Germany